

Toga's en hoge hakken

Mijn eerste 'Graduation ceremony' zit erop. De universiteit heeft drie weken lang een strak schema met graduations, ofwel afstudeerceremonies. Gedurende blokken van ongeveer anderhalf uur krijgen zeventig tot honderd studenten hun diploma (bachelor of masters) uitgereikt. Steeds moet de hele zaal eerst leeg, en daarna weer vol volgens een strak schema. Voor onze opleiding was dit de eerste keer; ons eerste cohort met 48 studenten kreeg hun Masterdiploma.

De ceremonie heeft, in ieder geval voor mij, iets komisch. De hele zaal zit vol met studenten in hun toga, en trotse ouders en vrienden. Op het podium zitten docenten en hoogleraren, ook in toga. De studenten worden per faculteit en afstudeerrichting door ondersteunend personeel alvast in de rij gezet. Iemand rechts op het podium (vanuit de zaal gezien) leest hun naam voor en moet daarbij bij

elke naam even de baret aanraken ;-). Dan loopt de student van rechts naar voorbij het midden over het podium om van iemand anders in toga met een baret een handje te krijgen en het diploma, met fotomomentje, en daar na is het af naar links. In de sessie waarin ik zat, moest ons hoofd de namen voorlezen. Ze heeft lang op alle namen geoefend, want veruit de meeste studenten zijn van Aziatische of Arabische herkomst (eerste, tweede of derde generatie). Er zijn Melani's en James's, maar die zijn ver in de minderheid.

Aangezien iedere student per faculteit dezelfde toga aanheeft, moet de student toch ergens een onderscheid maken. Nagenoeg alle dames hebben dan ook hun best gedaan hun decolleté op te poetsen en de meest bizarre schoenen aan te trekken. De hak kon niet hoog genoeg. Ik heb met samengeknepen billen

daar gezeten in de hoop dat niemand omkukelde op die hakken en het gammele podium.

Wat me op het podium opviel, was dat sommige, meestal gehooftdoekte, studenten de meneer van de tweede baret geen handje gaven en dat die meneer ook niet per ongeluk zijn hand uitstak. Het duurde even voordat ik doorhad wat het signaal was. De student in kwestie legde, vlak nadat haar naam was opgelezen (en ze begon met lopen), haar rechterhand even op haar hart. Wederzijds respect!

In elk nummer van FysioPraxis schrijft Arianne Verhagen een column over haar verblijf in Australië, waar zij sinds februari 2018 hoogleraar is aan de University of Technology in Sydney (UTS).

arianne.verhagen@uts.edu.au